

ת"פ 27141/02/17 - מדינת ישראל נגד וסאם תותונג'י

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 27141-02-17 מדינת ישראל נ' תותונג'י

בפני כבוד השופט איתן כהן
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

וסאם תותונג'י

הנאשם

גזר דין

כללי

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון באיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. בהסדר הטיעון שנכרת בין הצדדים הוסכם שהנאשם יודה ויורשע בכתב אישום מתוקן. אשר לעונש נקבע שהמאשימה תגביל את עצמה ותעתור לרף עליון של מאסר בן שישה חודשים בעבודות שירות בכפוף להתאמת הנאשם, ואם לא יתאים תעתור לשישה חודשי מאסר ממש והכול לצד מאסר מותנה ופיצוי בסך 1,200 ₪ שיחולק בין המתלוננות. מנגד, תהיה ההגנה חופשית בטיעוניה.

כתב האישום המתוקן

3. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 25.09.2016 בשעה 14:20 או בסמוך לכך הגיע הנאשם למשרד עורכי הדין מייסון אבו פנה שברחוב אהל-אל-בית בירושלים כשהוא מלווה באדם נוסף שזהותו אינה ידועה. הנאשם פגש במקום את ראמה שהסבירה לו שמייסון אינה במשרד ושהוא יקבל את מה שמגיע לו. בתגובה ביקש הנאשם מראמה שמייסון תתקשר לרופא שנתן את חוות הדעת בתיק הקשור לאשתו ותבדוק מה מצבו כי אתמול הוא "קיבל פצצה לביתו". ביום 11.10.2016 בשעה 12:30 או בסמוך לכך, במשרד, פנה הנאשם לראמה ובירר שוב אם מייסון במשרד. ראמה השיבה לנאשם שמייסון אינה במשרד והציעה לקבוע לו פגישה עמה. בתגובה אמר הנאשם לראמה שאת מה שמגיע לו הוא יקבל תוך שהוא מבקש ממנה להעביר למייסון את דבריו בזו הלשון: "אני אניע לכפר קרע לבית של מייסון ואשרוף אותה בבית הוריה".

במעשיו אלה, איים הנאשם על ראמה בפגיעה שלא כדין בגופה או בחירותה של מייסון, בכוונה להפחידה או

להקניטה.

תסקיר שירות המבחן

4. תסקיר מטעם שירות המבחן הוגש ביום 16.12.2020, לאחר תקופות דחייה ממושכות שבמהלכן נעשו ניסיונות להעמיק את ההיכרות עם הנאשם ולאסוף מידע בעניינו.

הנאשם בן 45, נשוי ואב לארבעה, מוכר למערכת בריאות הנפש והוכר כנכה מטעם המוסד לביטוח לאומי (מטיעוני ב"כ הנאשם עלה שהנאשם עדיין ממתין להכרה בנכותו). שירות המבחן לא הצליח ליצור קשר עם הנאשם, אולם בעקבות שיחה עם בא-כוחו נוצר קשר עם רעייתו אשרמסרה שהנאשם מאושפז בבית חולים פסיכיאטרי מזה כשבוע ועדיין לא נקבע מועד לשחרורו.

על רקע מצבו, לא ניתן היה להשלים את האבחון בעניינו. שירות המבחן התרשם שהנאשם זקוק לסיוע סביב מחלתו, וכי לא יוכל להשתלב בטיפול במסגרת שירות המבחן בשל אשפוזים חוזרים. **הומלץ להטיל על הנאשם עונש צופה פני עתיד הכולל מאסר מותנה והתחייבות כספית.**

טיעוני הצדדים וראיות לעונש

5. כראיות לעונש מטעם התביעה הוגש פלט הרשעותיו הקודמות של הנאשם.

6. ב"כ המאשימה, עו"ד רלי מטרני-כהן, עתרה לגזור על הנאשם שישה חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננות. בטיעוניה הדגישה את חומרת העבירה, את חומרת הנסיבות, ואת מידת הפגיעה בערכים המוגנים וביקשה לבחון את התאמתו של הנאשם למאסר בעבודות שירות לאחר שלא נמצא מתאים לטיפול במסגרת שירות המבחן. לזכות הנאשם ציינה את הודאתו ואת חלוף הזמן.

7. כראיות לעונש מטעם ההגנה הוגשו מסמכים רפואיים ופסיכיאטריים של הנאשם.

8. ב"כ הנאשם, עו"ד אשרף חסן, ביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בענישה מותנית צופה פני עתיד. בטיעוניה הדגיש את הודאת הנאשם, את קבלת האחריות, את חלוף הזמן, ואת נסיבות העבירה שלשיתו מלמדות על רף חומרה נמוך. עוד טען שהנאשם מצוי קרוב לסף האחריות הפלילית עקב מצבו הנפשי המערער, ומסיבה זו הטלת ענישה מוחשית צפויה לפגוע בו באופן שאינו מידתי. בהתייחסו לנסיבותיו האישיות של הנאשם הוסיף שכיום הנאשם אינו עובד, מתקיים מקצבת ביטוח לאומי, וממתין להכרה בנכותו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

עמוד 2

9. כידוע, העיקרון המנחה בקביעת העונש הוא **עיקרון ההלימה**, דהיינו, קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש שיוטל עליו (להלן: "**העיקרון המנחה**").

בית המשפט מצווה לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה בהתאם לעיקרון המנחה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע ובמידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

10. במקרה דנא, **הערכים החברתיים המוגנים** שנפגעו הם ערך ההגנה על גופה, ביטחונה, שלווה נפשה, וחירות פעולתה של מושא האיום. וכיוון שעסקינן באיום על עורכת דין בעניין הקשור לעבודתה, נפגע גם ערך ההגנה על עורכי דין במסגרת פעילותם המקצועית ומניעת פגיעה בהם ובחופש הפעולה הנדרש להם לצורך מילוי תפקידם.

ברע"פ 2038/04 **לם נגד מדינת ישראל** (04.01.2006) התייחס בית המשפט העליון למגבלות שיש להטיל על חירות הביטוי שעה שמדובר בדבר איום. ובלשונו של בית המשפט נוסחו הדברים כך:

"האיום הוא, אפוא, ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי וזאת, כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, בטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן, פעמים רבות, כרוך האיום גם בציפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום".

11. **מידת הפגיעה בערך המוגן** - אינה מבוטלת שכן מדובר באיום ברצח. יתרה מכך האיום נועד להלך אימים על עורכת דין ולפגוע בעבודתה המקצועית.

12. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מעלה שהענישה המוטלת במקרים קרובים או דומים נעה במנעד רחב שתחילתו במאסר מותנה, עובר במאסר בעבודות שירות, וכלה במאסר ממושך בפועל והכול לצד מאסר על תנאי ועונשים נלווים אחרים. זאת, בהתחשב, בטיבם של האיומים, אופיים, כמותם, מיהות המאיום (כגון עובד ציבור או בן משפחה), אופן השמעת דבר האיום, השילוב שבין עבירת האיומים לעבירות נוספות וכיו"ב.

את מסקנותיי גיבשתי לאחר שעיינתי בפסקי הדין שלהלן:

רע"פ 6403/18 **הרוש נגד מדינת ישראל** (28.11.2018): ביהמ"ש העליון דחה בקשת רשות ערעור שהוגשה מטעם נאשם שהורשע ודינו **נגזר לצו מבחן למשך שנה**. הנאשם הורשע באיומים כלפי בת זוגו לשעבר ובן זוגה הנוכחי בכך שבמהלך שיחה טלפונית עם המתלוננת כאשר אימה ובן זוגה הנוכחי היו "חלק מהשיחה", איים על המתלוננת בכך שאמר לה שידקור אותה ואת בן זוגה ויתיר אותם נכים. בית המשפט העליון הותיר את עונשו

של הנאשם על כנו ולא התערב בו תוך שציין בפסק הדין שאין ערכאת הערעור נוהגת למצות את הדין עם הנאשם.

רע"פ 4935/17 **סימנדויב נגד מדינת ישראל** (24.08.2017): ביהמ"ש העליון דחה בקשת רשות ערעור שהוגשה מטעם נאשם שדינו נגזר לעונש בן **18 חודשי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים**. הנאשם הורשע בארבע עבירות איומים ובעבירה של הפרעה לעובד ציבור, לאחר שאיים על סוהרי שירות בתי הסוהר בהיותו אסיר. לנאשם עבר פלילי מכביד. בית משפט השלום מצא לכתוב בעניינו של הנאשם כי: "מדובר באדם שאיומים הם לחם חוקו".

רע"פ 6268/12 **שחורי נגד מדינת ישראל** (04.09.2012): ביהמ"ש העליון דחה בקשת רשות ערעור שהוגשה מטעם נאשם שדינו נגזר **למאסר מותנה לצד עונשים נלווים**. הנאשם הורשע בעבירת איומים כלפי פקח עירוני שרשם לחובתו דוח. בין היתר, איים הנאשם על הפקח בכך שירצח אותו ואת משפחתו.

ע"פ (מח' חיפה) 30098-10-14 **חבקה נגד מדינת ישראל** (22.01.2015): ביהמ"ש המחוזי דחה את ערעורו של נאשם שנידון **למאסר מותנה**. הנאשם הורשע באיומים כלפי שוטרים לאחר שעבר עבירת תנועה ונעצר על ידם בצד הדרך, באומרו שיזרוק עליהם רימון.

ע"פ (מח' ב"ש) 38759-05-14 **זגורי נגד מדינת ישראל** (21.01.2015): ביהמ"ש המחוזי דחה את ערעורו של נאשם שנידון לעונש בן **6 חודשי מאסר בפועל**, מתוכם חודשיים במצטבר לעונש מאסר שנשא באותה עת והיתר בחופף. הנאשם הורשע באיומים כלפי חוקר שהיה עד במשפטו באמצעות אשתו של החוקר, קצינת שב"ס, לאחר שאמר לה: "תמסרי ד"ש לבעלך, יהיה בסדר, הכול יהיה בסדר". ביהמ"ש המחוזי מצא שהעונש שהוטל על הנאשם מקל ביותר בנסיבות שבהן מדובר באיום אשר הופנה נגד עובד ציבור בשל תפקידו וכלפי בני משפחתו של עובד הציבור, אך נמנע מלהחמיר בעונשו כיוון שלא הוגש ערעור שכנגד.

ת"פ (צפת) 38861-08-10 **מדינת ישראל תביעות צפת נגד דרור** (06.11.2012): הנאשם נידון לעונש בן **20 ימי מאסר בפועל לצד עונשים נלווים**, לאחר שהורשע בעבירת איומים על עובדות רווחה. הנאשם איים על העובדות באומרו: "אני אלך וארצח ואשב בכלא אם אני לא אקבל מה שמגיע לי ממחלקת רווחה אני אפגע ואשרוף מחלקת הרווחה".

לנוכח פסקי הדין שנסקרו לעיל יש להזכיר את ההבדל שבין טווח הענישה המקובל בפסיקה למתחם העונש ההולם. בעוד שטווח הענישה הוא נתון שמבוסס על הדין הנוהג ומשקף ביטוי ענישה שונים למעשים דומים או קרובים, הרי שמתחם העונש ההולם הוא הכרעה ערכית של בית המשפט בדבר מדיניות הענישה הראויה, הכרעה שמבוססת על שורת שיקולים שהפסיקה הנוהגת היא רק אחד מהם.

13. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה;** כיוון שלא היו לנאשם שותפים לעבירה מסתמא שהוא שנושא באחריות הבלעדית לדברים שיצאו מפיו.

ב. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה;** הנזק שנגרם לנפגעת העבירה מושא האיום הוא שיקול כבד משקל בבוא בית המשפט לאמוד את עונשו של הנאשם. בדברי איום מעין אלה טבוע נזק אינהרנטי למתלוננת אשר למשמע דברי האיום על חייה יש להניח שחשה אימה, פחד ובעתה. הדברים אמורים אף שהאיומים לא הושמעו באוזניה של המתלוננת ישירות.

14. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 י"ג), ולאחר שקלול מכלול הנסיבות והשיקולים הרלוונטיים, מצאתי **שמתחם העונש ההולם את המעשה נע בין מאסר קצר בעבודות שירות שלצדו מאסר על תנאי, קנס ופיצוי, ועד מאסר בפועל ממושך לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.**

גזירת העונש המתאים לנאשם

15. בגזירת העונש המתאים לנאשם, רשאי בית המשפט להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** ולתת להן משקל, ובלבד שהעונש לא יחרוג ממתחם העונש ההולם.

בהתאם לכך נתתי דעתי לנסיבות הבאות:

א. **מצבו הנפשי של הנאשם;** מהמסמכים הרפואיים שהוגשו לעיוני עולה שהנאשם לוקה בנפשו ובמקביל משתמש באופן מופרז בסמים ושותה אלכוהול מה שמחמיר את מצבו.

בחודש נובמבר שנת 2020 אושפז הנאשם למשך שבוע בבית החולים הפסיכיאטרי כפר שאול כשהוא במצב פסיכוטי חריף ושוחרר ביום 19.11.2020 לאחר שטופל תרופתית וחלה הטבה במצבו. בעת ששוחרר לא נמצאה עדות לסימנים פסיכוטיים או להפרעה אפקטיבית מאז'ורית או לסכנה אובדנית או למסוכנות.

קודם לכן בחודשים ינואר ופברואר שנת 2020 אושפז הנאשם על אותו רקע כשהוא במצב פסיכוטי הלוצינאטורי עם פגיעה ניכרת בשיפוט וסובל מתהליך סכיזופרני כרוני.

עוד עולה מהמסמכים שבין השנים 2014 ועד 2019 אושפז הנאשם מספר פעמים בשל מצב פסיכוטי חריף משולב בשימוש בחומרים פסיכואקטיביים.

כן עולה מהמסמכים שהנאשם נמצא במעקב פסיכיאטרי ומטופל תרופתית.

מצבו הנפשי של הנאשם הוא בעל משמעות רבה בקביעת עונשו בשל ההשלכות כבדות המשקל של עונש מאסר שאפשר ויטל עליו כפי שיוסבר לקמן.

ב. **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו;** הנאשם הודה במיוחד לו באופן בלתי מסויג ועל כן ניתן להניח לטובתו את ההנחות המקלות השמורות למי שהודה באשמתו, דהיינו קבלת אחריות, חרטה והפנמת הלקחים הנדרשים.

ג. **חלופי הזמן;** העבירה נעברה בחודש ספטמבר 2016. מאז לא הורשע הנאשם בעבירות שנעברו לאחר שעבר את העבירה שלפניו, מכאן שניכרת רגיעה בפעילותו העבריינית. משכך אתחשב בנתון זה לזכות הנאשם.

ד. **עברו הפלילי של הנאשם;** לנאשם עבר פלילי מכביד הכולל 12 הרשעות קודמות.

בשנת 2019 הורשע באיומים, הפרעה לשוטר והיזק בזדון, עבירות שנעברו בשנת 2015 דהיינו לפני העבירה בתיק דנא, ונדון למאסר על תנאי וקנס.

בין השנים 1997 ועד 2011 הורשע במגוון עבירות ובהן מרמה וזיוף, עבירות סמים לרבות סחר בסמים, עבירות על פי חוק הכניסה לישראל, ניסיון לתקיפת אדם לשם שוד בתנאים מחמירים, איומים, עבירות רכוש בקשר עם רכב, עבירות מרמה בכרטיסי אשראי, והצתת רכב.

בגין הרשעותיו אלה נדון לשבעה מאסרים בפועל חלקם ממושכים. עם זאת מאסרו האחרון נגזר בשנת 2011.

עברו הפלילי המכביד של הנאשם מעיד על כך שמפעמים בו דפוסים עברייניים ואלימים אשר יש לזקוף לחובתו.

16. לאחר שנתתי דעתי לכלל הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, הגעתי לכלל מסקנה שאילולא הסדר הטיעון הייתי ממקם את הנאשם **בחלקו העליון של מתחם העונש ההולם דהיינו הייתי גוזר עליו מאסר ממושך לצד מאסר על תנאי, קנס ופיצוי.**

הסדר הטיעון

17. הצדדים באו כאמור בהסדר טיעון מסוג "רף עליון". במסגרת ההסדר טענה המאשימה להטלת שישה חודשי מאסר בעבודות שירות לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננות. ההגנה, שעל פי הסדר הטיעון הייתה חופשית בטיעוניה, ביקשה לאמץ את המלצת שירות המבחן במלואה ולגזור על הנאשם עונשים מותנים בלבד.

18. תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**תיקון 113**") שעניינו הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, אינו מתייחס להסדרי טיעון. נשאלת אפוא השאלה מהו היחס בין הסדרי טיעון לעקרונות תיקון 113 והאם יש ליישם את מתווה הבניית הענישה גם על הסדרי טיעון או שמא מדובר בשתי מערכות שיקולים נבדלות זו מזו המוליכות לעיתים למסקנות שונות באשר לעונש הראוי לנאשם.

בעניין זה עלו שתי גישות בפסיקת בית המשפט העליון (ראה: ע"פ 8109/15 **אביטן נגד מדינת ישראל** (09.06.2016); ע"פ 2524/15 **שפרנוביץ נגד מדינת ישראל ואח'** (19.07.2016); ע"פ 512/13 **פלוני נגד מדינת ישראל** (04.12.2013)).

לאחרונה נפסקה הלכה בסוגיה זו בע"פ 1902/19 **אסולין נגד מדינת ישראל** (31.05.2020) שלפיה הורה בית המשפט העליון שיש לקבוע את מתחם הענישה אף בהסדר טיעון. נקבע שאין צורך בקביעת מתחם במובן הפורמלי אלא לשם קבלת מידע והקשר לעונש שראוי היה לקבוע בהסדר טווח. עוד נקבע שמתפקידה של התביעה להסביר לבית המשפט ולו בתמצית מה היו שיקוליה עת כרתה את הסדר הטיעון ובאופן זה יתאפשר לבית המשפט ליתן את המשקל הראוי להסדר ולמידה שבה עליו לתת דעתו למתחם העונש הראוי ולעקרונות תיקון 113.

ובלשון בית המשפט נוסחו הדברים כך:

" מכאן השאלה האם בית המשפט רשאי לקבוע את מתחם הענישה חרף קיומו של הסדר טיעון, והאם ראוי שיעשה כן. כשלעצמי סבורני כי יש להשיב על כך בחיוב, אולם נדרשת זהירות. רוצה לומר, בית המשפט אינו קובע מתחם במובן הפורמלי שנקבע בתיקון 113, אלא לשם קבלת מידע והקשר לעונש שראוי לקבוע בהסדר טווח. מתחם כזה עשוי לסייע. ברם, על בית המשפט לקבוע את המתחם בצורה "רכה". הטעם לכך הוא קיומן של סיבות מגוונות שיכולות להוביל להחלטת המדינה להגיע להסדר. טול, לדוגמא, מקרה שבו המדינה מסכימה להסדר טיעון בשל שיקולים ראייתיים. במצב כזה נכון יותר להעניק משקל להודיה ולהסדר. אין זה אומר שבית המשפט חייב לקבל את ההסדר באופן מוחלט, אך העונש בתוך המתחם עשוי להיות פחות חשוב, גם אם הוא עדיין בעל משקל. שיקול נוסף הוא הרצון למנוע, למשל, את עדות נפגעת עבירת מין בבית המשפט. מן הצד האחר, ישנם הסדרי טיעון שתיאורם ככאלה עשוי להטעות. למשל, מקרה שבו מתברר, כפי שכאן, כי התביעה מבקשת את העונש הראוי לשיטתה, ללא קשר להסדר. במצב כזה יש יותר מקום לכך שבית המשפט ישקול את העונש הראוי. ועדיין - ההסדר הוא הסדר בעל משקל לעניין העונש. הקושי המצוי בהקשר זה הוא העדר תקשורת בין התביעה לבית המשפט. המדינה לא הסבירה את הנימוק לתקופה שביקשה במקרנו. מה הנחה את התביעה בעתירתה לעונש? האם היא הציגה את העונש הראוי לשיטתה, או שמא ניתן משקל לשיקול מרכזי אחר? על סמך האמור, נכון לקבוע נוהל למקרים שבהם התביעה מציגה את העונש

בעקבות הסדר. מתפקידה להסביר, ולו בתמצית, מה היו שיקוליה. האם העונש לו טענה אינו אלא העונש הראוי מבחינת המעשה והעושה, גם אם מדובר בהסדר טיעון או הסדר טווח? מסירת מידע כזה תסייע לבית המשפט להבין את טיב ההסדר ואת נימוקיו. ככל שמדובר בענישה שאינה מתאימה בהכרח לעונש הראוי, ייטיב התביעה לנמק, גם בקיצור, את טעמיה. באופן זה בית המשפט יתן את המשקל הראוי להסדר ולמידה שבה עליו לתת דעתו למתחם העונש הראוי ולתיקון".113

19. עוד נקבע בהלכה הפסוקה שככלל ייטה בית המשפט לכבד הסדרי טיעון המובאים לפניו, זולת במקרים חריגים שבהם לא מתקיים איזון ראוי בין טובת ההנאה שמעניק הסדר הטיעון לנאשם ובין התועלת שיש בעונש המוצע במסגרת ההסדר, לאינטרס הציבורי (להלן: "נוסחת האיזון") (ע"פ 1958/98 פלוני נגד מדינת ישראל (25.12.2002)).

ודוק, נקודת המוצא בבחינת הסדר טיעון היא העונש המוצע בו. במסגרת הבחינה יבדוק בית המשפט האם העונש המוצע במסגרת ההסדר הוא פרי של איזון נכון בין טובת ההנאה המוענקה לנאשם - בהשוואה לנומרת הענישה המקובלת ובהתחשב בחומרת העבירה, נסיבותיה ונסיבותיו של הנאשם - ובין התועלת שיש בעונש לאינטרס הציבורי - בהתחשב במטרה שלשלמה גובש ההסדר.

בע"פ 7757/11 פלוני נגד מדינת ישראל (13.02.2013) הדגיש בית המשפט העליון את השיקול הקשור בפגיעה שתיגרם לנאשם אם יידחה הסדר הטיעון נוכח החלטתו להודות ולוותר על ניהול הליך מלא.

20. הנימוקים להסדר הטיעון שלפניי הם אלה: שיקולי יעילות וחסכון בזמן, מניעת הצורך להעיד את המתלוננות בבית המשפט על כל הכרוך בכך, חלוף הזמן, ומצבו הנפשי המעורער של הנאשם.

21. לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים בהקשר זה מצאתי את הסדר הטיעון מאוזן, סביר ומבוסס על שיקולים ראויים ועל כן החלטתי לאמצו.

22. עוד מצאתי שעתירת המאשימה לעונש היא ראויה ומבטאת באופן הולם את שיקולי הגמול וההרתעה המתחייבים במקרה זה הן על רקע נסיבות ביצוע העבירה והן על רקע הרצדיביזם של הנאשם.

עם זאת, הניסיון מלמד שאנשים כדוגמת הנאשם אשר לוקים בנפשם נמצאים בסבירות גבוהה לא כשירים לעבודות שירות או שלא נמצא להם מקום השמה. על כן אפרירי לא היה טעם לבקש חוות דעת מטעם הממונה על עבודות שירות.

בהינתן שאלה הם פני הדברים, נשאלת השאלה האם בנסיבות תיק זה ראוי יהיה לשלוח אדם שמצבו הנפשי

קשה ומעורער כמו הנאשם לבין כותלי הכלא.

דומני שהתשובה על כך היא שלילית. שכן אם יכלא הנאשם הרי שבסבירות גבוהה יוחמר מצבו הנפשי ועלול להיגרם לו נזק כבד ובלתי מידתי.

מסיבה זו, במנעד שבין עתירת המאשימה לעתירת ההגנה, נטיתי אל עבר עתירת ההגנה שאף היא חלק מהסדר הטיעון, וזאת מתוך התחשבות מיוחדת במצבו הנפשי של הנאשם.

כיוון שהנאשם מטופל תרופתית ולעת עתה אין אינדיקציה שהוא מסכן מאן-דהוא, החלטתי לאמץ את המלצת שירות המבחן באופן חלקי ולגזור עליו מאסר על תנאי וקנס.

ההחלטה להכליל במסגרת הענישה רכיב של קנס ולא להסתפק בעונשים מותנים בלבד, נובעת מהצורך לתת ביטוי מוחשי ומציב גבולות לענישה שתוטל על הנאשם.

בקביעת גובה הקנס התחשבתי בכך שהנאשם חולה, אינו עובד, ומתקיים מקצבת ביטוח לאומי.

סוף דבר

23. לאחר שנתתי דעתי לנסיבות כולן ומתוך התחשבות בהסדר הטיעון, החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. מאסר בן חמישה חודשים שאותו לא יישא הנאשם אלא אם יעבור בתוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות לרבות איומים ויורשע בה בתוך התקופה או לאחריה.

ב. קנס בסך ₪ 1,500 או 7 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בחמישה תשלומים שווים ורצופים. התשלום הראשון ישולם ביום 01.03.2021 ויתר התשלומים ישולמו בכל אחד בחודש בארבעת החודשים העוקבים.

לא ישולם תשלום במועדו תעמוד כל יתרת הקנס לפירעון מידי ותישא הפרשי הצמדה וריבית מיום התשלום המיועד ועד ליום התשלום המלא בפועל.

מזכירות בית המשפט תמציא את העתק גזר דין לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח שבט תשפ"א, 10 פברואר 2021, במעמד הצדדים.